

KELTAISIA GERBEROITA

▶ Amanda avasi räpytellen vihreät silmänsä valon kirveltäessä silmiä. Tältä täytyi tuntua Ruususesta sadan vuoden unen jälkeen. Amanda katseli ympärilleen. Hän huomasi olevansa pienessä bambumajassa omalla vuoteellaan Afrikan kuuman auringon tunkeutuessa seinän raoista sisään. Vartalo oli kankea, hengittäminen raskasta ja silmien avaaminenkin tuntui lähes mahdottomalta. Suu oli kuiva kuin autiomaa ja huulet tuntuivat ratkeavan, kun hän yritti kutsua hoitajaa luokseen. Amanda pinnisti kaikki voimansa ja yritti kääntyä kyljelleen. Viiltävä kipu jalassa sai äänen särkymään parkaisuksi ja suolainen kyynel kirvelsi kalpealla poskella.

Amandan vuoteen vierellä lepäsi uskollinen pieni Nori, joka reväytti silmänsä auki kuin malttamaton koiranpentu havaittaessaan Amandan heränneen. Tyttö hyppäsi notkean gepardin lailla vuoteen vierelle

nostaen mehumukin Amandan rohtuneille huulille saaden kiitokseksi pienen hennon hymyn.

Mama Rosa huokaisi helpotuksestaan. Amanda oli herännyt ja toipuminen oli vihdoinkin lähtenyt etenemään. Klinikon uusi lääkäri oli tehnyt hyvää työtä Amandan pelastamiseksi. Mama Rosa oli tästä hyvin kiitollinen. Amanda oli sinnikkäästi kuntouttanut itseään. Amandan näki nyt useita kertoja päivässä kiertämässä pientä majaan Noriin nojaten. Huulet tiukan päättäväisesti yhteen puristetuna Amanda keskittyi jokaiseen askeleeseen. Vartalon palovammat ja kasvojen haavat kiristivät ja vaikeuttivat liikkumista. Kuumuudesta huolimatta Amanda verhosi vartalonsa jokaisen senttimetrin ja näytti kaavussaan *burkaan* pukeutuneelta musliminmaiselta.

Mama Rosa oli useita kertoja yrittänyt puhua Amandalle tämän

kotimaasta. Amanda ei tuntunut muistavan mitään ajasta ennen Afrikkaa. Mama Rosa oli kertonut Suomesta sen mitä osasi. Toki hän oli tavannut Amandan sulhasen Martinin, kun tämä oli vierailut Amandan luona kuukausia aiemmin. Pari oli vaikuttanut rakastuneelta ja he olivat kuin luodut toisilleen. Amanda oli puhunut Martinista aina kauniisti ja tuntui että yksi Amandan suurimmista unelmista oli päästä elämään arkea Martinin kanssa. Mama Rosa oli puhunut Amandalle Martinista ja he olivat katselleet yhdessä klinikon seinälle kehystettyä kuvaa, jossa rakastavaiset istuivat orpokodin lasten ympäröimänä eukalyptuspuun varjossa. Amandan silmiin syttyi kipinä, kun hän katsoi Martinin kuvaa. Tunne muuttui nopeasti suruksi ja ahdistukseksi, sillä Amanda ei pystynyt muistamaan heidän yhteisiä hetkiään. Amanda tuntui olevan kuin

kirja, josta on revitty sivuja alusta ja lopusta jättäen ainoastaan tarinaan syvän tragedian vailla menneisyyttä tai tulevaisuutta. Hän ei tiennyt mistä oli tulossa saati minne olisi ollut menossa. Sydämessään hän tunsi kuitenkin suuren kaipuun aikaan, jolloin rakkaus oli täyttänyt hänet väkevällä läsnäolollaan varpaista ja sormista aina viimeiseen leiskuvan punaiseen hiussuortuvaan saakka.

Martin istui eräkämpänsä portailla kuksa täynnä höyryävän kuumaa nokipannukahvia ja tuijotti lasittunein katsein suuria kämmeniään. Pais-tunturin takaa nouseva kirkkaudestaan valkoinen aurinko tuntui kuin ruoskaniskulta miehen synkän mustassa sielussa. Uskollinen lapinkoira Inari makasi hiljaa Martinin jaloissa kuin jakaakseen tämän hartioilla painavaa taakkaa. Särkyneeseen sydämeen auttaisi vain aika. Vuorokauden aika oli menettänyt

merkityksensä, sillä Martin ei ollut nukkunut viikkoihin kunnolla. Hänen katseensa oli tumma kuin syvin suonsilmäke. Mustat, kaarevat ripset kehystivät surun murtamia sinisiä silmiä. Martin oli rynnännyt Amandan siunaustilaisuuden jälkeen kappelin parkkipaikalle lyyhityen autonsa viereen itkemään. Ajomat-kasta tunturiin Martin ei muistanut mitään. Tässä hänen olisi nyt pitänyt istua rakkaimpansa kanssa. Tuntee, koskettaa, hengittää toisen kanssa, toisen puolesta tätä taianomaista maisemaa. Martin värähti kivusta horjahtaessaan laavulta noustessaan ja kuuman kahvin polttaessa käden selkää. Se muistutti siitä, että hän oli yhä elossa, vaikka hänen tulevaisuutensa oli polttohaudattu.

Martin oli saapunut sovitus Helsingin lentoasemalle noutaakseen Amandan kotiin. Pakahduttava onnellisuuden tunne oli enää haalea

muisto jossain menneisyydessä. Amandan suosikkikukkien keltaisten gerberoiden hehku kädessään Martin oli tuntenut olevansa kuin ensimmäisille treffeille menossa oleva teinipoika. Perhosten lepatellessa alavatsassa Martin oli odottanut rakastaan saapuvaksi. Lisääntyvä huoli siitä, että kaikki ei ollut niin kuin piti, kasvoi sitä mukaan kuin iloisesti juttelevat matkustajat olivat poistuneet matkalaukkujensa kanssa kohti ulko-ovea. Amanda ei ollut sovittuna lennolla.

Martin oli tarkistanut puhelimesta sekä viestinsä että sähköpostinsa. >>

Pais-tunturin takaa nouseva kirkkaudestaan valkoinen aurinko tuntui kuin ruoskaniskulta miehen synkän mustassa sielussa.

Särkyneeseen sydämeen voi kuolla

Kun ihminen kohtaa kovaa stressiä se vaikuttaa hänen terveyteensä hyvin monin tavoin. Nyt on saatu selville, että stressi voi myös aiheuttaa hengenvaarallisen sairauden nimeltä ”särkyneen sydämen syndrooma”.

Särkyneen sydämen syndrooma on sydänlihassairaus, joka yleensä aiheutuu lähimmäisen menetyksen tuottamasta surusta. Nyt on kuitenkin huomattu, että suru ei ole ainoa syy sairauden puhkeamiseen: pelko, ahdistus ja jopa kova yllättyminen voi lisätä stressistä johtuvan sydänlihastulehduksen todennäköisyyttä.

Sydänkohtaus johtuu yleensä verisuonitukoksesta, kun taas särkynyt sydän ainoastaan lamauttaa sydämen. ”Särkynyt sydän” paranee yleensä ilman vakavia seuraamuksia. On kuitenkin olemassa vakavia tapauksia, jotka

ovat johtaneet sydämen vajaatoimintaan.

<http://www.terve.fi/sydantulehdukset/sarkyneeseen-sydameen-voi-kuolla>

Vasemman kammion takostubo

Viitisentoista vuotta sitten japanilaiset kuvasivat uuden sydäntaudin. Naisille sattunut järkytys aiheutti pahoja oireita ja sai aikaan vasempaan kammioon pian parantuvan laajan hypokinesian ilman sepelvaltimovikaa. Kammio muistutti ruukkumaista mustekalan pyydystä *takostuboa*, josta sairaus sai nimensä. Vaurion patogeneesiä ei tunneta, mutta potilaiden sympaattisen hermoston reaktiot ovat tavallista voimakkaampia.

http://www.terveysportti.fi/dtk/ltk/koti?p_haku=takostubo

Hän riisui pyjamahousut ja Amandan hänelle vuosia aiemmin ostaman villapaidan.

Amanda ei ollut ilmoittanut mitään lennon myöhästymisestä. Seuraava lento saapuisi kahden tunnin kuluttua, joten Martin oli päättänyt jäädä

odottamaan sen saapumista. Jokin yksinkertainen selitys tälle asialle oli varmasti olemassa. Martin oli istahtanut Starbucks-kahvilan

nahkaiselle nojatuolille tilaamaansa *chai latten* kanssa yhä lisääntyvän huolen kalvaessa sisintä. Finnanestin uusin numero oli ollut jo puolivälissä, kun puhelin oli pirahdannut taskussa soimaan. Amandan äidin kuva oli tervehtinyt häntä iloisesti älypuhelimien näytöllä. Äidin ääni oli ollut

sen sijaan harmaa. Itkunsa lomassa hän oli saanut soperrettua Martinille Amandan koneen joutuneen lento-onnettomuuteen Afrikassa. Eloönjääneitä ei ollut ainuttakaan. Martin oli tuntenut sydämensä pirstoutuvan tuhansiin palasiin. Hän ei muistanut kuinka oli päässyt autolleen, saati Amandan vanhempien luo Kirkkonummelle. Keltaisten gerberoiden kimppu oli jäänyt yksinäisenä pyöreään kahvilapöytäan.

Heidän piti asettua Amandan kanssa vihdoin aloilleen. Yhteinen elämä piti aloittaa täältä tunturista, jossa he olivat vuosia sitten tavanneet Martinin toimiessa oppaana autistisille lapsille ja heidän perheilleen. Amanda oli retkellä yhdessä sisaren poikansa kanssa. Puolen vuoden ero Amandan työskennellessä Afrikassa oli tehnyt heille hyvää. Heidän rakkautensa oli vahvistunut niiden kuukausien aikana kun he

olivat erossa. Amanda oli hänelle kaikki kaikessa.

Puhelin soi jälleen. Martin vilkaisi kuvaruudulla näkyvän vaalean naisen ystävällisiä kasvoja. Sirpa ei jättänyt häntä rauhaan. Martin viskasi puhelimen kiukkuisena reppuun ja manasi mielessään kaikki myötäelävät ystävänsä. Antaisivat hänen olla rauhassa. Puoleen vuoteen Martin ei ollut tavannut ketään lukuun ottamatta satunnaisia retkeilijöitä tai ruokakaupan kassaneitiä. Tämä suru olisi hänen kallein omaisuutensa eikä sitä kukaan saisi häneltä riistää. Martin tunsu musertuvansa surunsa alle. Hän riisui pyjamahousut ja Amandan hänelle vuosia aiemmin ostaman villapaidan. Kirpeä toukokuinen tuuli nipisteli iholla, kun Martin askelsi kohti syväsinistä tunturijärveä kynneltä valuesssa karhealla parransängellä. ■